

РЕШЕНИЕ

№ 7475

гр. София, 22.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.11.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева

Калинка Илиева

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **8440** по описа за **2020** година докладвано от съдия Калинка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма] срещу решение от 10.4.2020 г., постановено по НАХД № 3401/2019 г. на СРС, 115-ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 23-002841/5.2.2019 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“, С.-област, с което му е наложена уществена санкция в размер на 1500 лв., на основание чл. 413, ал. 2 КТ- за нарушение на чл. 95, ал. 2 от Наредба № 2/2004 г. за минималните изисквания за безопасни и здравословни условия на труд при извършване на строително-монтажни работи /Наредба № 2/.

Жалбоподателят твърди, че решението е необосновано. Не е обсъдено обстоятелството, че доказателствата са противоречиви и съдът е следвало да посочи защо дава вяра на едни, а не дава вяра на други показания. Не са обсъдени възраженията пред първата инстанция. Твърди, че касаторът не е бил работодател на лицата, за които органът сочи, че са се намирали на скелето, поради което и не е разполагал с дисциплинарна власт по отношение на тях, както и задължението по чл. 275, ал. 1 КТ; съдът е допуснал разширително тълкуване на посочената норма. Приел е, че работниците върху скелето са били работници на друго дружество и въпреки това следва да се приложи чл. 413, ал. 2 КТ.

Ответникът – дирекция „Инспекция по труда“, С. област, оспорва жалбата. Моли да се остави в сила обжалваното решение като правилно и законосъобразно. Претендира

юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че жалбата е неоснователна. Административен съд София – град, XXIII касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

По основателността на касационната жалба:

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд, в рамките на правомощията му.

По отношение на твърдението за наличие на съществено нарушение на процесуалните правила. Неоснователни са твърденията на касатора за допускане на такива при преценка на събраните доказателства. Видно от мотивите на решението съдът е обсъдил всички доказателства, като е обосновал защо приема установената фактическа обстановка. И по-специално – изрично е посочил защо е дал вяра на показанията на актосъставителя и защо не – на служителя на касатора. Настоящият състав споделя изводите на СРС в тази насока, а именно – че следва да се кредитират показанията на актосъставителя като свидетел очевидец и не следва да се кредитират показанията на другия свидетел доколкото той изрично е посочил, че не е бил такъв. Въз основа на събраните доказателства съдът намира, че СРС обосновано е достигнал до извода, че следва да се признаят за установени изложените в решението факти, а именно че на 27.11.2018 г., на строителен обект в [населено място],[жк], при извършване на проверка от органи на ответника, жалбоподателят, в качеството на подизпълнител по см. на §1, т. 7 от ДР на Наредба № 2, е извършвал СМР по изграждане на ел.инсталации. Проверяващите установили, че при придвижването на подвижно скеле, използвано за монтирането на осветителни тела на тавана на едно от помещенията на обекта, върху него е имало работници, без обаче скелето да е съоръжено със застопоряващи устройства срещу внезапни премествания. Работниците били на друго дружество, но скелето се организирано и контролирано от касатора като подизпълнител; негов служител е бил отговорно лице за използването на скелето.

Предвид така установената фактическа обстановка следва да се направи извод, че решението е постановено в съответствие с приложимите материално-правни норми.

Съгласно чл. 413, ал. 2 КТ (Изм. - ДВ, бр. 100 от 1992 г., изм. - ДВ, бр. 25 от 2001 г., в сила от 31.03.2001 г., изм. - ДВ, бр. 48 от 2006 г., в сила от 01.07.2006 г., изм. - ДВ, бр. 108 от 2008 г., изм. - ДВ, бр. 58 от 2010 г., в сила от 30.07.2010 г.) работодател, който не изпълни задълженията си за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв., а виновното длъжностно лице, ако не подлежи на по-тежко наказание - с глоба в размер от 1000 до 10 000 лв.

Следователно, за да е съставомерно административното нарушение, е достатъчно

установяване наличието на неизпълнение на задълженията за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд – чл. 275 и чл. 276 КТ. А съгласно чл. 95, ал. 2 от приетата на основание чл. 276 КТ Наредба № 2 не се допуска преместване/придвижване на подвижно скеле когато върху него има хора, материали, инструменти и др.

Спорно по делото е дали касаторът може да носи отговорност като работодател. В случая настоящият състав на АССГ споделя изводите на СРС, че касаторът следва да носи отговорност доколкото се установява, че той е имал качеството работодател по смисъла на § 1, т. 2 ДР на ЗЗБУТ, както и на § 1, т. 1 ДР на КТ именно по отношение на отговорното за използването на скелето лице.

С оглед на изложеното съдът намира, че се установява наличие на нарушение на изискванията за безопасни и здравословни условия на труд, поради което и са налице предпоставките на чл. 413, ал. 2 КТ, за да се наложи имуществена санкция на касатора. Тя е определена към минимума. Ето защо решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

По разноските.

При този изход на спора и на основание чл. 63, ал. 3 и 5 от ЗАНН основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер, което следва да се определи в размер на 100 лв., на основание чл. 37 от ЗПП във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от Административно-процесуалния кодекс, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 283437/22.11.2019 г., постановено по НАХД № 3814/2019 г. на СРС, 4-ти състав.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на дирекция „Инспекция по труда сумата от 100 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.